

заговорва съ тихъ и приятенъ гласъ: разказва имъ нѣкоя история за прочутъ китайски мѣдрецъ. И всичко това прави за нѣкоя друга пара.

Слѣдъ тѣлпата вѣрватъ много полуголи просяци, които протягатъ рѣка за милостиня. Дадешъ ли петаче на единия, веднага те заобикалятъ стотина други. Съ просяцитѣ пѣкъ се движатъ безброй кучета, които събиратъ кокалитѣ и трохитѣ изъ улицата прѣдъ гостилницата.

Китайскитѣ кѣщи сѣ низки и всички на еднаква височина. Огвѣнъ сѣ украсени съ разни рисунки, ала отвѣтрѣ сѣ неудобни и въ staatѣ царува голѣмъ безпорядѣкъ: покѣщницата имъ е разхвърлена и ненаредена. Даже и паяжинитѣ си не чистятъ съ години по жглитѣ на кѣщата си.

Въ една кѣща живѣятъ много човѣци. Роденитѣ момчета въ една кѣща оставатъ до смъртъ въ нея. Отъ кѣщи излизатъ само момитѣ, когато се омѣжатъ. Случва се едно китайско сѣмейство да брои повече отъ двѣ хиляди члена, тогава то образува цѣла махла въ града.

Китайцитѣ много обичатъ и почитатъ своитѣ старци. Тѣ сѣ като свещеници въ сѣмейството: четатъ молитви и принасятъ жертви за цѣлото сѣмейство. Когато нѣкой иска да зарадва гостенина си, казва му: „Колко приличашъ на старецъ“! Сѣщото нѣщо ако кажемъ и ние на нѣкоя наша госпожа, тя ще се намръщи и ще ни намрази.

Въ Китай почитатъ и умрѣлитѣ старци. Постоянно носятъ ястия на гробищата и канятъ духоветѣ на мъртвитѣ да си похапнатъ. Умрѣлитѣ се погребватъ много тържествено: Освѣнъ роднинитѣ поканватъ много сиромаси, които